

Novinka od svetoznámej autorky,
ktorej romantické príbehy poznáte z filmov.

MÔJ PRVÝ TÁNEC

An illustration of a couple dancing. The woman has long, dark braids and is wearing a white top and black pants. The man is wearing a white shirt and a long, sheer, light-colored skirt or wrap. They are in a close embrace, with the man's hands on the woman's waist. The background is teal with various pink and red flowers scattered around.

nicola yoon

COO
BOO

Môj prvý tanec

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Nicola Yoon

Môj prvý tanec – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**MÔJ PRVÝ
TANEC**

MÔJ PRVÝ TANEC

nicola yoon

Z angličtiny preložila Denisa Lesniaková

COO
BOO

Venujem svojej mame,
ktorá sa napriek tomu všetkému stále usmieva.
A venujem aj svojmu svokrovi,
ktorý sa počas toho všetkého usmieval.

Kniha lásky je dlhá a nudná
Nikto tú prekliatu vec nedokáže zodvihnúť
Je plná tabuliek, faktov a diagramov
A tanečných inštrukcií
Ale ja
Ja milujem, keď mi čítaš
A ty
Ty mi môžeš prečítať hocičo

Peter Gabriel, *Kniha lásky*

Takmer nikto z lásky živý nevyviazne.

Helen Fisher

Moja lepšia verzia

Čaro kníh už na mňa nefunguje. Keď som sa kedysi necítila dobre alebo som sa nachádzala niekde na neúrodnom území medzi smútkom a šialenstvom, náhodne som si vybrala knihu z obľúbenej poličky, usadila som sa na svoju chlpatú ružovú stoličku a čítala som si. A pri tretej, najneskôr štvrtej kapitole som sa už cítila dobre.

No v posledných dňoch pre mňa nie sú knihy nič iné, len písaná zložené do správne napísaných slov, ktoré sú poukladané do gramaticky správnych viet, logicky rozdelených odsekov a tematicky súvislých kapitol. Už nie sú čarovné ani ma neprenášajú do iných svetov.

Keďže som v minulom živote bola knihovníčka, knihy mám uložené podľa žánrov. Než som sa ich začala zbavovať, najväčšiu časť mojej zbierky tvorili romantické knihy. Moja úplne najobľúbenejšia sa volá *Koláčiky a bozky*. Vezmem ju z poličky a začnem v nej listovať, dávam jej poslednú šancu, aby ma očarila. Najlepšia scéna je, keď sa šéfkuchárka, ktorá si nenechá skákať po hlave, a neustále zamyslený kuchár s tajomnou minulosťou obhadzujú v kuchyni jedlom. Keď sa bitka skončí, obaja sú zababraní múkou a polevou, bozkávajú sa a je tam veľa slovných hračiek s dezertmi.

Cukrové pusinky.

Sladké buchtičky.

Lepkavé situácie.

Pred šiestimi mesiacmi by som sa pri tejto scéne roztápala.
(Vidíte tú slovnú hračku?)

No teraz? Nič.

A keďže sa od posledného čítania slová nezmenili, musím priznať, že problém nie je v knihe.

Ale vo mne.

Zavriem ju a položím na kôpku ostatných, ktorých sa chcem zbaviť. Ešte jedna návšteva knižnice a všetky moje romantiky budú preč.

Keď ich začnem odkladať do batoha, do izby vopchá hlavu mama. Pohľadom prejde od mojej tváre dolu na stoh kníh, hore na štyri prázdne poličky a späť na moju tvár.

Zamračí sa a vyzerá to, že chce niečo povedať, ale nepovie. Namiesto toho ku mne vystrie ruku s telefónom. „Volá tvoj otec,“ povie.

Pokrútim hlavou tak silno, až ma vrkôčiky udrú do tváre.

Znovu mykne telefónom smerom ku mne. „Vezmi to. Vezmi to,“ naznačí ústami.

„Nie, nie, nie,“ naznačím tiež.

Ešte som nevidela hádať sa dvoch mímov, no predpokladám, že by to vyzeralo nejako takto.

Mama prejde od dverí dnu do izby. Vďaka tomu mám dost miesta na to, aby som sa prešmykla okolo nej, čo aj urobím. Šprintujem po našej malej chodbe a zavriem sa v kúpeľni.

Mamino nevyhnutné klopanie príde o desať sekúnd.

Otvorím dvere.

Pozrie na mňa a vzdychne.

Vzdychnem tiež.

Posledné dni sú naše konverzácie len vo forme týchto malých vzdychov. Tie jej sú frustrované, plné utrpenia, netrpezlivé a sklamané. Tie moje sú zmätené.

„Yvette Antoinetta Thomasová,“ povie prísne. „Ako dlho chceš v tomto pokračovať?“

Celkom férová odpoveď na jej otázku je podľa mňa navždy. Navždy budem nahnevaná na otca.

A ešte lepšia otázka je: Prečo nie je aj ona?

Vopchá telefón naspäť do vrecka na zástere. Na čele má múku a trochu aj na krátkom afre, vďaka čomu vyzerá, akoby zošedivela.

„Zbavuješ sa ďalších kníh?“ opýta sa.

Prikývnem.

„Kedysi si ich milovala,“ prehovorí. Keby ste počuli, ako to povie, mysleli by ste si, že sa ich chystám spáliť namiesto darovania do knižnice.

Stretnú sa nám pohľady. Mám pocit, akoby sme mali svoju chvíľu. Ak dokáže rozprávať o tom, že sa zbavujem kníh, možno je schopná rozprávať aj o niečom skutočnom, napríklad o otcovi a rozvode, a o tom, ako sa odvtedy veci zmenili.

„Mami...“ začnem.

Ona však uhne pohľadom, utrie si ruky do zástery a preruší ma. „S Danicou ideme piecť čokoládové koláčiky,“ povie. „Pod nám dolu pomôcť.“

Pečenie je nové. Začala s tým v deň, keď sa otec odsťahoval z nášho starého domu, a odvtedy neprestala. Ak nemá zmenu v nemocnici, tak pečie.

„Dnes večer idem von s Martinom, so Sophie a s Cassidy. Mali by sme si začať plánovať svoj výlet.“

„Posledné dni tráviš viac času mimo domu než v ňom,“ nadhodí.

Nikdy neviem, čo robiť, keď povie niečo takéto. Nie je to otázka ani obvinenie, no má to v sebe trochu z oboch. Namiesto odpovede zízam na jej zásteru. Má na nej nápis *Pobozkaj kuchára* a obrázok dvoch obrovských našpúlených pier.

Je pravda, že som posledné dni nebola veľmi doma. Predstavta, že by som strávila pár hodín pečením s ňou a mojou sestrou Danicou ma naplňuje niečím, čo má veľmi blízko k zúfalstvu. Danica bude oblečená presne na tú príležitosť – bude mať na sebe nejakú zásteru vo vintage štýle zladenú s kuchárskou čapicou položenou na hlave uprostred svojho afro drdola. Bude hovoriť o svojom najnovšom frajerovi, z ktorého je (veľmi) nadšená. Mama bude rozprávať krvavé príbehy z pohotovosti a bude trvať na tom, aby počúvali reggae, nejaké staršie piesne napríklad od Petra Tasha či Jimmyho Cliffa. Alebo si pustia niečo trip-hopové, ak bude po Danicinom, ktorá to potom bude všetko zdieľať na svojich sociálnych sieťach. Obe budú predstierať, že je v našej rodine všetko v pohode.

Všetko nie je v pohode.

Mama znovu vzdychne a pošúcha si čelo, čím si múku rozpráši ešte väčšmi.

„Máš na sebe múku,“ poviem a natiahnem sa, aby som ju oprášila.

Cukne predou mnou. „Nechaj tak. Aj tak sa znova zašpiním.“ Mama pochádza z Jamajky. Prestažovala sa sem s babkou a dedkom, keď mala štrnásť. Jamajský prízvuk má, len keď je nervózna alebo rozrušená. Teraz počuť jej prízvuk len slabo, no je tam.

Otočí sa a odíde naspäť dole.

Keď sa obliekam, snažím sa nemyslieť na našu nie-až-tak-hádku, no aj tak o nej premýšľam. Prečo bola taká rozrušená z toho, že sa zbavujem svojich posledných romantických kníh? Ako keby bola sklamaná, že už nie som ten istý človek, akým som bola pred rokom.

Ale jasné, že ním nie som. Ako by som aj mohla byť? Želám si, aby ma ten rozvod neovplyvnil, rovnako ako ju a Danicu. Želám si, aby som mohla bezstarostne piecť s nimi. Želám si, aby som bola znovu to dievča, ktoré si myslelo, že jej rodičia, a hlavne jej otec, nemôžu urobiť žiadnu chybu. Aby som mohla byť to dievča, ktoré dúfalo, že nájde presne takú lásku, aká bola medzi nimi, keď vyrastalo. Kedysi som verila v šťastné konce, pretože oni mali ten svoj.

Chcela by som sa vrátiť do momentu, keď som nevedela všetky tie veci, ktoré viem teraz.

Ale nedá sa to.

Nedokážem zabudnúť na to, že otec podviedol mamu.

Nedokážem zabudnúť na to, že nás opustil kvôli inej žene.

Mame chýba tá verzia mňa, ktorá milovala všetky tie knihy.

A mne chýba tiež.

2. KAPITOLA

(Bývalé) obľúbené romantické žánre

Skutočné príbehy

1. Od nenávisti k láske – Pýtame sa tú dôležitú otázku: pobožkajú sa alebo sa navzájom pozabíjajú? Žartujem. Jasné, že sa pobožkajú.
2. Milostný trojuholník – Všetci nenávidia milostné trojuholníky, ale v skutočnosti sú skvelé. Sú na to, aby si hlavná postava vybrala medzi rozdielnymi verziami seba: kým kedysi bola a kým sa stáva. Poznámka: Ak sa niekedy budete rozhodovať medzi upírom a vlkolakom, vyberte si upíra. Odpoveď, prečo by ste si mali (samozrejme) vybrať upíra, je v prvom bode na druhej strane.
3. Druhá šanca – Posledné dni si uvedomujem, že toto je najmenej realistický motív. Ak vám niekto ublíži raz, prečo by ste mu dali šancu, aby to urobil znovu?

Paranormálne príbehy

1. Upíri – Sú sexi a budú ťa milovať naveky.
2. Anjeli – Majú krídla, ktorými ťa objímu, a vezmú ťa hocikam, kde potrebuješ byť.
3. Meniči podoby – Hlavne jaguáre a leopardy, ale v podstate všetko, čo môžeme zaradiť k veľkým šelmám. Raz som sa snažila prečítať knihu o dinosaurích meničoch podôb. T-rexovia, pteranodony, apetosaury a podobne. Sú presne takí desiví, ako si ich predstavujete.

Daruj knihu, vezmi si knihu

Keď na druhý deň ráno zídem dolu, mama je už dávno v práci v nemocnici. Danica sedí za stolom a fotí čokoládové koláčiky, ktoré s mamou napiekli. Uložili ich do tvaru pyramídy na jednu z maminých nových ozdobných táčok. Danica je z tých ľudí, ktorí sa s fotkami vyhrajú. Nakloní telefón, otočí koláčikovú pyramídu a robí jednu veselú fotku za druhou.

Vzmem si cereálie a usadím sa za stôl vedľa nej. V tomto byte sme už šesť mesiacov, ale ešte stále mám pocit, že je to len prechodné bydlisko, ako keby som bola na návšteve. Stále čakám, kedy sa vrátim do skutočného života.

V porovnaní s naším starým domom je malý. Chýba mi naša záhrada. Teraz máme dvor, ktorý zdieľame s ďalšími dvanástimi bytmi. Naš dom mal dve kúpeľne, ale teraz máme len jednu. Najviac mi však chýbajú všetky tie spomienky ukryté v jeho stenách.

Danica si vyberie fotku a posunie ku mne telefón, aby som mohla vidieť jej príspevok. „Ani nevidno, že sú spálené,“ povie pyšne.

Má pravdu. Naozaj vyzerajú perfektne. Prejdem si jej príspevky. Má tam fotku s mamou, ktorá je celá od múky, obe držia veľký kus čokolády a smejú sa, až si želám, aby som s nimi

ostala a pomohla im. Predtým, než jej telefón podám naspät, prečítam si heštegy – #nocnepeceniemamyadcery #perfektnecokoladovekolacikysuperfektne.

„Prečo nie si na branči?“ opýta sa.

Väčšinou trávim nedeľné rána so svojimi najlepšimi kamarátmi v Surf City Waffles čo je úplne najlepšia vaflovňa v celom Los Angeles. Dnes ráno sú však zaneprázdnení.

„Všetci niečo majú,“ odpoviem.

„Takže dnes budeš doma?“ opýta sa, no takým spôsobom, ktorý mi naznačuje, že nechce, aby som bola doma.

Pustím lyžicu späť do misky a prezriem si ju. S tým svojím obrovským afrom, so žiarivým a trblietavým mejkapom a s vintage oblečením vyzerá väčšinou ako supermodelka zo sedemdesiatych rokov.

Teraz vyzerá ešte krajšie než zvyčajne. Ak by som mala hádať, povedala by som, že má rande. Ale nemusím hádať, pretože o sekundu nato zazvoní zvonček. Na tvári sa jej rozleje obrovský úsmev a s výskaním sa rozbehne k dverám.

Za posledný rok mala Danica osem rôznych frajerov, čo je v priemere 0,667 frajera za mesiac alebo 0,154 frajera za týždeň. Nemám však problém s kvantitou alebo kvalitou jej chalanov (Aj keď kvalita by mohla byť lepšia. Neviem, prečo si vyberá chalanov, ktorí sú oveľa menej zaujímaví a múdri než ona.), ide skôr o to, že *vôbec* randí. Prečo som jediná, kto sa z rozvodu mamy a otca poučil?

Nechám na stole misku z raňajok a snažím sa nenápadne prejsť cez obývačku, aby som sa vyhla pozdravu. Mám však smolu.

„Čau, Evie!“ pozdraví ma chalan. Slovo „čau“ vysloví, ako keby malo viac slabík než len jednu.

„Ahoj,“ ozdravím a snažím sa spomenúť si na jeho meno. Má na sebe surferské šortky a tričko bez rukávov, akoby išiel na pláž alebo sa z nej práve vrátil. Má bielu pokožku a dlhé strapaté blond vlasy, je vysoký a svalnatý. Ak by bol bytovým doplnkom, bol by veľmi pekný chlpatý koberec.

Pár sekúnd tam trápne postávame, až kým nás Danica nezachráni pred utrpením. „Premýšľame, že pôjdeme do kina,“ prehovorí. „Môžeš ísť s nami, ak chceš.“

Ale výrazy v ich tvárach mi hovoria dve veci:

1. Nepremýšľajú, že pôjdu do kina. Chcú ostať tu. Sami. V byte. Aby sa mohli bozkávať.

a

2. Ak by aj išli do kina, nechceli by, aby som šla s nimi.

Prečo sa vôbec pýtala? Lutuje ma?

„Nemôžem. Ale užite si to,“ poviem. Dnes mám na programe len jednu vec, a to ísť do knižnice a zbaviť sa kníh, no ak by som im to povedala, cítila by som sa pateticky. Vyjdem hore a oblečiem sa.

Keď odchádzam, zakričím im „čau“, ako keby to slovo malo viac slabík.

* * *

Bicyklujem a som na polceste do knižnice, keď si spomeniem, že dnes je nedeľa. V nedeľu sú knižnice zatvorené.

Ísť domov, keď sa tam „bavia“ Danica a Ben, teraz nepripadá do úvahy. Je jeden z tých krásnych jarných dní, keď sa naokolo ešte stále vznáša ranná hmla a vzduch vonia vlhko a novo. Rozhodnem sa ísť do parku La Brea Tar Pits, ale naokolo cez Hancock Park.